

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **I. I.,** zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Žitná 45, proti žalovanému: **Policie ČR, Oblastní ředitelství cizinecké a pohraniční policie, Odbor pátrání a kontroly pobytu,** se sídlem České Budějovice, Pražská 23, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. 2. 2005, č. j. 10 Ca 301/2004 - 15,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. 2. 2005, č. j. 10 Ca 301/2004 - 15, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2004, č. j. SCPP-248/CB-OPK-K-2004, jímž bylo rozhodnuto o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Krajský soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s."), dospěl totiž k závěru, že když žalobce není již na základě rozhodnutí žalovaného omezen na osobní svobodě, pominuly účinky napadeného rozhodnutí a není tak splněna podmínka řízení uvedená v § 65 s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že do České republiky přicestoval z Polska. Když byl pak kontrolován policisty a neprokázal se platným cestovním dokladem opatřeným vízem, byl zadržen a posléze zajištěn. Vzhledem k tomu, že již dříve požádal o azyl v Polsku,

byl v souladu s nařízením Rady ES č. 343/2003 ze dne 18. 2. 2003, předán do Polska. Podle stěžovatele postupoval krajský soud v rozporu se zákonem, když jeho žalobu proti rozhodnutí o zajištění odmítl. Porušil tak čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle naposled uvedeného ustanovení lze totiž žalobu odmítnout jen v případě, že nejsou splněny podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný. Za takovou překážku však nelze považovat skutečnost, že účinky napadeného rozhodnutí správního orgánu vůči svému adresátovi pominuly poté, co rozhodnutí bylo napadeno žalobou. Odkazuje k tomu na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 10. 2004, č. j. 59 Ca 149/2004 - 23, který také ve fotokopii předložil. Poukazuje rovněž na skutečnost, že krajský soud v tomto řízení přezkoumává, zda nebyl žalobce zkrácen na svých právech vydáním rozhodnutí o zajištění. Vychází tak z okolností, které tu byly v době vydání rozhodnutí s tím, že ukončení zajištění nemá na soudní přezkum žádný vliv. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti vyslovil pouze ke svému rozhodnutí, které shledává zákonným. Rovněž uvedl, že nárok uplatněný stěžovatelem v kasační stížnosti neuznává.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel namítá důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.; nezákonnost postupu krajského soudu shledává v tom, že jeho žalobu odmítl, ačkoli ji měl projednat věcně. Podle stěžovatele totiž pouhá skutečnost, že pominuly účinky žalobou napadeného rozhodnutí, neopravňuje soud žalobu proti tomuto rozhodnutí odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

K tomu ze spisu vyplynulo, že stěžovatel, který požádal o azyl v Polsku, odjel do České republiky, byl zadržen policií a posléze zajištěn, neboť se nemohl prokázat platným cestovním dokladem. Rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. mu bylo předáno 25. 11. 2004. Proti tomu podal stěžovatel včas žalobu. Během řízení o žalobě byl však v souladu s nařízením Rady ES č. 343/2003 ze dne 18. 2. 2003 předán do Polska. Krajský soud pak jeho žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., dospěl totiž k závěru, že když žalobce není již na základě rozhodnutí žalovaného omezen na osobní svobodě, pominuly účinky napadeného rozhodnutí a není tak splněna podmínka řízení uvedená v § 65 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy musel posoudit, zda je jednou z podmínek řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu také skutečnost, že účinky rozhodnutí, které stěžovatel žalobou napadl, trvají i v době řízení o jeho žalobě. Při posouzení této námitky vycházel z příslušných ustanovení soudního řádu správního. Podle § 2 s. ř. s. poskytují soudy ve správním soudnictví ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon. Legitimaci k řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu pak určuje § 65 s. ř. s. Podle odst. 1 tohoto ustanovení se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li

tento nebo zvláštní zákon jinak. Ustanovení § 68 s. ř. s. pak stanoví situace, kdy žaloba není přípustná, a § 70 téhož zákona pak úkony správního orgánu, které jsou ze soudního přezkumu vyloučeny.

Z uvedeného neplyne, že by jednou z podmínek pro soudní přezkum správního rozhodnutí byla rovněž skutečnost, že účinky tohoto rozhodnutí stále trvají. Ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. přiznává žalobní legitimaci tomu, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím správního orgánu. Podmínkou tak je skutečnost, že ke zkrácení na právech před podáním žaloby došlo, a nikoli, že účinky tohoto rozhodnutí trvají i v době rozhodování soudu o žalobě. Pokud by totiž zákonodárce hodlal takovou skutečnost zařadit mezi podmínky „projednatelnosti“ žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, dozajista by to v s. ř. s. zmínil, stejně jako tak učinil v řízení o ochraně před nezákonným zásahem (§ 82 až § 87 s. ř. s.). Stejně tak by skutečnost, že zajištění cizince bylo ukončeno, měla vliv v řízení o žalobě podle § 200o a násl. o. s. ř. Ustanovení § 86 s. ř. s. totiž v tomto řízení ukládá soudu zastavit řízení, zjistí-li, že po podání žaloby již zásah ani jeho důsledky netrvají a nehrozí opakování zásahu. V řízení o žalobě tomu však není, neboť soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí správního orgánu podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Pro tento přezkum je pak zcela nepodstatné, zda účinky napadeného rozhodnutí trvají či nikoli. Nelze tak souhlasit s krajským soudem v tom, že pokud netrvají účinky rozhodnutí, je třeba žalobu proti němu odmítnout. V takovém případě by totiž došlo k porušení stěžovatelova práva na spravedlivý proces, neboť přesto, že by stěžovatel tvrdil zkrácení na svých právech rozhodnutím orgánu veřejné správy, byl by mu soudní přezkum odepřen, aniž by to umožňoval zákon.

Vzhledem k uvedenému Nejvyšší správní soud shledal uplatněný důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. důvodným a napadené usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušil a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí.

V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti ve smyslu § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. října 2005

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu